

Vlaams
Parlement

stuk **2012** (2012-2013) – Nr. 1
ingediend op 19 april 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

- 1° de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Japan tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen, ondertekend te Tokio op 28 maart 1968, zoals gewijzigd door het Protocol van 9 november 1988, en het Protocol van 26 januari 2010;
- 2° het protocol tot wijziging van de onder 1° vermelde overeenkomst, zoals gewijzigd, ondertekend te Brussel op 26 januari 2010

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Algemeen kader

1.1. De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffender aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het 'Global Forum' inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken

van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, §5, van de OESO-modeltekst. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft gewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principieel voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. Versnelling van het proces

De groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de ‘grijze lijst’ van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de grijze lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de ‘witte lijst’ met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (‘Tax Information Exchange Agreements’, TIEA’s) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

1.5. De beleidsmatige en juridische context in België qua uitwisselen van inlichtingen

De federale overheid had de voorbije jaren de intentie om de oneigenlijke gewestbelastingen binnen de werkingssfeer van artikel 26 van het basisverdrag van 1968, zoals gewijzigd, te brengen, maar enkel voor zover de federale overheid nog altijd instaat voor de inning ervan. Buiten de werkingssfeer van dit artikel 26, dat door het protocol van 2010 wordt

vervangen, zouden dan de oneigenlijke gewestbelastingen vallen, waarvan een gewest de inning al heeft overgenomen, of de eigenlijke gewestbelastingen. De federale overheid koos voor die aanpak, om haar controleopdracht in de best mogelijke omstandigheden te kunnen vervullen. Uitgaande van die focus, heeft de federale overheid de voorliggende verdragstekst onderhandeld en ondertekend, zonder de medewerking van de gemeenschappen en de gewesten.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft echter gesteld dat indien in het protocol ook gewag wordt gemaakt van “belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten”, deze bepaling niet alleen is beperkt tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd.

2. Het dubbelbelastingverdrag tussen België en Japan

2.1. De overeenkomst van 1968

België en Japan wilden de fiscale belemmeringen wegnemen die een normale ontwikkeling van hun economische betrekkingen in de weg zouden staan. Op die manier wilden zij Belgische investeringen in Japan en Japanse investeringen in België bevorderen. De overeenkomst was van een niet te onderschatten belang vooral omdat Japan zijn betrekkingen met het Westen wenste te ontwikkelen en al met verschillende westerse landen een soortgelijk dubbelbelastingverdrag had gesloten.

Bij het opstellen van de overeenkomst hebben de vertegenwoordigers van de twee staten zich zoveel mogelijk gericht op het OESO-modelverdrag. Er werd in hoofdzaak afgeweken van die modeltekst waar dat wegens bijzonderheden in de respectieve belastingwetgevingen noodzakelijk was.

De ondertekening van de overeenkomst vond plaats in Tokio op 28 maart 1968. Zij is op 16 april 1970 in werking getreden.

2.2. Het protocol van 1988

Talrijke contacten tijdens de economische zending naar Japan in oktober 1987 toonden aan dat Japanse ondernemingen belangstelling hadden voor België, maar vaak werden afgeschrikt door de belastingdruk. Het was dus noodzakelijk snel maatregelen te nemen om die situatie om te buigen.

Aangezien de omstandigheden niet gunstig waren om op korte termijn een nieuw dubbelbelastingverdrag te sluiten, leek het beter om de bestaande overeenkomst te wijzigen door middel van een protocol.

Het op 9 november 1988 ondertekende protocol strekte ertoe het stelsel dat in de bronstaat van toepassing was op dividenden en renten, aan te passen met het oog op de verbetering van de concurrentiepositie van België met betrekking tot de Japanse investeringen.

Het protocol is op 16 november 1990 in werking getreden.

3. Ontstaan van het protocol van 2010

Nadat België zich ertoe had verbonden om zich aan te sluiten bij de internationale norm inzake de uitwisseling van inlichtingen, stuurde de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën op 3 april 2009 een ontwerpprotocol tot wijziging van artikel 26 van het dub-

belastingverdrag van 1968, zoals gewijzigd, naar de Japanse overheid. Op 17 september 2009 reageerde Japan positief op het voorstel tot wijziging van de overeenkomst.

De onderhandelingen leidden op 10 november 2009 tot de parafering van de ontwerptekst.

4. Inhoud van het protocol

Het protocol wijzigt artikel 26 van de overeenkomst van 1968, zoals die eerder gewijzigd werd. Dat artikel voorziet de uitwisseling van inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de bepalingen van de overeenkomst, of voor de toepassing van de binnenlandse wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten, voor zover de belastingheffing waarin de nationale wetgeving voorziet, niet in strijd is met de overeenkomst. Ook de uitwisseling van bankgegevens is mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administratieve praktijk van een staat niet toestaat dat die inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt. Een staat moet de ontvangen inlichtingen op dezelfde manier geheimhouden als die welke hij heeft verkregen onder toepassing van zijn binnenlandse wetgeving. De aangezochte staat is niet verplicht inlichtingen te verstrekken die hij volgens zijn wetgeving of in de normale gang van zijn administratieve praktijk niet zou kunnen verkrijgen voor zijn eigen doeleinden.

Het protocol voegt ook twee nieuwe paragrafen toe aan het protocol van 1988. Die paragrafen hebben betrekking op de uitwisseling van inlichtingen. Paragraaf 3A bepaalt dat het artikel 26 van toepassing zal zijn op inlichtingen die naar verwachting relevant zijn voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving met betrekking tot belastingen die zijn geheven door en ten behoeve van de plaatselijke gemeenschappen van België. Paragraaf 3B geeft de belastingautoriteiten van België de bevoegdheid om de bekendmaking van inlichtingen af te dwingen en om onderzoeken en verhoren in te stellen. Een aangezochte staat mag weigeren inlichtingen te verstrekken die verband houden met vertrouwelijke communicatie tussen advocaten en hun cliënten.

5. Belang voor Vlaanderen

De protocollen tot wijziging van dubbelbelastingverdragen handelen over het geheel van gewestbelastingen, dit wil zeggen zowel die welke zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, als die welke de gewesten (zouden) heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel 170, §2, van de Grondwet hen toekent. Vermits het nieuwe verdragsartikel 25 (artikel 1 van het protocol) “belastingen van elke soort en benaming” betreft, vallen ook de belastingen die worden geheven door de gemeenschappen daaronder, op basis van de grondwettelijke autonomie inzake fiscaliteit.

Voor de vestiging van sommige belastingen die de gewesten zelf heffen, zou het nu al nodig kunnen zijn inlichtingen van andere staten te verkrijgen.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Het protocol telt drie artikelen.

Artikel I wijzigt artikel 26 van de overeenkomst dat handelt over de uitwisseling van inlichtingen.

Paragraaf 1 voorziet de uitwisseling van inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de bepalingen van de overeenkomst. Deze paragraaf handelt tevens over de inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de binnenlandse wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming die

worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten. De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2 van de overeenkomst.

Paragraaf 2 stelt dat de door een staat ontvangen inlichtingen op dezelfde manier geheim worden gehouden als die welke door die staat zijn verkregen onder toepassing van zijn binnenlandse wetgeving. Zij worden enkel ter kennis gebracht van personen en overheden die betrokken zijn bij de vestiging of invordering van de belastingen, bij de tenuitvoerlegging of vervolging ter zake van die belastingen, bij de beslissing in beroepszaken of bij het toezicht daarop. Die personen en overheden mogen de informatie enkel gebruiken met het oog op het uitoefenen van hun opdracht, maar zij mogen er wel melding van maken tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen.

Paragraaf 3 handelt over sommige beperkingen ten gunste van de aangezochte staat bij de uitwisseling van inlichtingen. De aangezochte staat is met name niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die 1° afwijken van de wetgeving en de administratieve praktijk; 2° die hij volgens zijn wetgeving of in de normale gang van zijn administratieve praktijk niet zou kunnen verkrijgen voor zijn eigen doeleinden; of 3° die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen of in strijd zijn met de openbare orde.

Op grond van paragraaf 4 moet de aangezochte staat de middelen aanwenden waarover hij inzake het inwinnen van inlichtingen beschikt, zelfs als die inlichtingen enkel van nut zijn voor de andere staat. Die nieuwe paragraaf brengt voor België geen nieuwe verplichtingen mee want, zoals dat het geval is voor de meeste OESO-lidstaten, was de Belgische praktijk reeds in overeenstemming met die regels.

Paragraaf 5 maakt de uitwisseling van welbepaalde inlichtingen, meer bepaald bankgegevens, mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administratieve praktijk van een overeenkomstsluitende staat niet toestaat dat bewuste inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt. In de Nederlandstalige vertaling moet men de woordengroep “eigendomsbelangen in een persoon” lezen als “eigendomsrechten van een persoon”.

Artikel II voegt de nieuwe paragrafen 3A en 3B toe aan het protocol van 1968.

Paragraaf 3A stelt dat het artikel 26 van de overeenkomst van toepassing zal zijn op de uitwisseling van inlichtingen die naar verwachting relevant zijn voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving met betrekking tot belastingen die zijn geheven door en ten behoeve van de plaatselijke gemeenschappen van België, bij wijze van overeenstemming tussen de regeringen van de overeenkomstsluitende staten door middel van een uitwisseling van diplomatieke nota's.

Paragraaf 3B geeft de belastingautoriteiten van België de bevoegdheid om de bekendmaking van bankgegevens af te dwingen en om onderzoeken en verhoren in te stellen. De aangezochte staat mag weigeren inlichtingen te verstrekken die verband houden met vertrouwelijke communicatie tussen advocaten of andere erkende wettelijke vertegenwoordigers, enerzijds, en hun cliënten, anderzijds, voor zover de communicatie is beschermd tegen onthulling door de binnenlandse wetgeving.

Artikel III bepaalt dat het protocol in werking treedt op de dertigste dag na de datum van de laatste kennisgeving waarbij de verdragspartijen elkaar mededelen dat hun interne procedure is afgerond.

Het protocol zal in België van toepassing zijn op belastbare tijdperken die aanvangen of ter zake van belastbare feiten die zich voordoen op of na 1 januari van het jaar dat volgt op dat waarin het protocol in werking treedt.

Het protocol zal van kracht blijven zolang de overeenkomst dat is.

Het protocol is enkel in het Engels opgemaakt. Naast de Engelse tekst wordt een Nederlandse vertaling voorgelegd aan de leden van het Vlaams Parlement.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Ondertekening en gemengde aard van het protocol

De ondertekening van het protocol vond plaats in Brussel op 26 januari 2010.

In verscheidene adviezen op vraag van de federale minister van Buitenlandse Zaken, stelde de Raad van State, afdeling Wetgeving, dat soortgelijke protocollen een gemengd karakter hebben. Volgens de Raad van State behoren tot de ‘belastingen van elke soort en benaming’ ook de belastingen die worden geheven door de gemeenschappen en de gewesten op basis van de fiscale autonomie die hen wordt verleend bij artikel 170, §2, van de Grondwet.

Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van het protocol van 26 januari 2010 vast. Zowel de federale staat als de gewesten en de gemeenschappen worden bevoegd geacht, aangezien alle belastingen die zij heffen nu of later onder het protocol vallen.

Ingevolge de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag aan hen. In een brief van 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

De basisovereenkomst tussen België en Japan van 28 maart 1968 en het wijzigende protocol van 9 november 1988 zijn op zichzelf gemengde verdragen naar intern recht geworden. Aangezien deze verdragen respectievelijk op 17 maart 1970 en 17 oktober 1990 door België werden geratificeerd, is de Vlaamse overheid de internationale rechtsopvolger van de federale overheid geworden, a rato van haar inhoudelijke bevoegdheden. Volgens de Vlaamse Regering volstaat het daarom dat enkel het recente protocol van 2010 aan het Vlaams Parlement ter instemming wordt voorgelegd en dat de tekst van de twee andere verdragen ter informatie in het Vlaams Parlement wordt ingediend. Het voorliggende voorontwerp van decreet bevat dus enkel de instemming met het protocol van 2010.

2. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV verwijst in het advies dat hij op 29 oktober 2012 uitbracht over de dubbelbelastingverdragen tussen België en respectievelijk Singapore, Japan, Korea, Rwanda en Congo (advies 2012/27) naar eerder uitgebrachte adviezen over gelijkaardige verdragen. De Raad beperkt zich tot enkele aandachtspunten.

Wat het bankgeheim en fiscale regularisatie betreft, staat de SARiV stil bij twee aandachtspunten. Vooreerst wijst de Raad op het feit dat de Vlaamse overheid in het debat over het sluiten van een zogenaamd ‘Rubik-akkoord’ (een verdrag waarbij Zwitserland ten voordele van een verdragsstaat, in ruil voor anonimiteit, een soort van eenmalige bronheffing van 34 procent afhoudt op zwarte vermogens) afzijdig is gebleven, terwijl het erg waarschijnlijk is dat dit een impact kan hebben op de Vlaamse belastingheffingen. Om een goede inschatting te kunnen maken van wat een dergelijk akkoord voor de Vlaamse fiscaliteit zou betekenen, acht de Adviesraad het wenselijk te bekijken of de wijze waarop de Vlaamse overheid zal betrokken worden bij het sluiten van dergelijke akkoorden, deel zal uitmaken van de afspraken die worden overeengekomen in het samenwerkingsakkoord met de federale overheid over de dubbelbelastingakkoorden.

Op de tweede plaats wijst de Strategische Adviesraad op een aantal problemen inzake de instemmingsprocedures van belastingovereenkomsten. De Raad is van oordeel dat op Vlaams niveau voldoende inspanningen worden gedaan om de procedures voor de belastingovereenkomsten snel af te handelen om ons land toe te laten zijn internationale engagementen na te komen en ondernemingen de nodige rechtszekerheid te bieden. De Raad onderlijnt wel het belang om dit tempo aan te houden en tevens voortgang te maken met de afspraken die met de federale overheid moeten worden gemaakt via een samenwerkingsakkoord om de akkoorden ten uitvoer te leggen.

Ten slotte wijst de Raad op een aantal specifieke aspecten voor dit dubbelbelastingverdrag. Zo merkt de Raad op dat het protocol van 29 januari 2010 voorziet in een aanpassing van het basisverdrag aan de nieuwe regels inzake het bankgeheim. Daarnaast wijst de Raad op het feit dat ingevolge artikel 2 van het protocol voorliggend dubbelbelastingverdrag ook van toepassing is op de lokale autoriteiten van België zodra de goedkeuringsprocedure van het protocol is afgerond. Hierdoor is geen aanvullende uitwisseling van brieven of andere stappen nodig om deze overeenkomst van toepassing te maken op de belastingen geheven door de deelstaten. De Raad merkt hierbij wel op dat de term ‘lokale autoriteiten van België’ ongelukkig gekozen is en dat een meer algemene terminologie (bijvoorbeeld ‘political subdivisions and local authorities’) alle twijfel zou hebben weggenomen dat dit verdrag ook van toepassing is op de deelstaten.

De Vlaamse Regering neemt akte van deze opmerkingen van de SARiV en stelt vast dat de Adviesraad zich akkoord verklaart met het voorontwerp van decreet. De Vlaamse Regering antwoordt als volgt op dit advies van de Raad.

Wat het debat betreft over het sluiten van een Rubik-akkoord, wijst de Vlaamse Regering er op dat er geen aanknopingspunt is met dit specifieke dubbelbelastingverdrag. De suggestie van de Adviesraad is wel waardevol in het ruimere beleidskader inzake de uitwisseling van informatie inzake belastingen.

Wat de specifieke bewoordingen van het toepassingsgebied van dubbelbelastingverdragen betreft, voert de Vlaamse Regering aan dat zulke bilateraal gesloten verdragen elk een eigen dynamiek hebben. Zodoende kan het resultaat van elke bilateraal gevoerde onderhandeling verschillend zijn, wat zijn neerslag krijgt in de verdragstekst. Bijgevolg is het onvermijdelijk dat de teksten van al die bilaterale akkoorden enigszins verschillen van elkaar. Daarnaast herinnert de regering eraan dat de onderhandelingen voor zowel de overeenkomst als het protocol door de federale overheid zijn gevoerd, zonder haar medewerking.

3. Advies van de Raad van State

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 29 november 2012, met kenmerk 52.348/1, naar aanleiding van het voorontwerp van instemmingsdecreet, volgende opmerkingen.

De Raad van State stelt dat het niet zinvol is om met het oorspronkelijke dubbelbelastingverdrag in te stemmen, aangezien die initiële overeenkomst geen gemengd verdrag is. Aangezien het protocol zowel een aantal autonome bepalingen bevat die niet in het verdrag worden geïntegreerd als een aantal bepalingen die wel bestemd zijn om te worden geïntegreerd in het verdrag, meent de Raad van State dat een afzonderlijke instemming met het protocol vereist is, maar op zich niet volstaat. De Raad stelt dan ook voor om artikel 2 van het ontwerp van decreet als volgt te redigeren:

“Zullen volkomen gevolg hebben:

- 1° de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Japan tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen, gedaan te Tokio op 28 maart 1968,

- zoals gewijzigd door het Protocol, gedaan te Brussel op 9 november 1988, en door het Protocol gedaan te Brussel op 26 januari 2010;
- 2° het Protocol, gedaan te Brussel op 26 januari 2010, tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Japan tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen.”.

De Raad merkt ook op dat het opschrift van het ontwerp ook in die zin zal moeten worden aangepast.

Daarnaast merkt de Raad van State op dat de nieuwe regeling inzake de uitwisseling van inlichtingen (artikel 26 van de voorliggende overeenkomst, zoals gewijzigd door het protocol van 2010) algemeen is en dus niet beperkt wordt tot de personen bedoeld in artikel 1 van het verdrag en tot de belastingen vermeld in artikel 2 van het verdrag. Aangezien het dus om een dubbel gemengd verdrag gaat, kunnen onder ‘bevoegde autoriteit’ verschillende overheden in België worden verstaan. De Raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat enerzijds, de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot welke instantie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en, anderzijds, de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad stelt concreet voor om hierover een intrafederaal samenwerkingsakkoord te sluiten.

Vervolgens merkt de Raad op dat het instemmingsdecreet aangevuld zou kunnen worden met normatieve bepalingen inzake administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en dwanguitvoering, indien wordt geweigerd mee te werken aan onderzoeksmaatregelen.

De Vlaamse Regering reageert als volgt op dit advies van de Raad van State.

Artikel 2 van het voorontwerp van decreet werd in het ontwerp van decreet geherformuleerd conform de suggestie van de Raad van State. Om het gallicisme ‘gedaan’ te vermijden, werd dat woord vervangen door ‘opgemaakt’. Het opschrift van het ontwerp van decreet werd aangepast aan die nieuwe instemmingsformule.

Voor het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen, plegen de Vlaamse overheid, de federale overheid en de andere gemeenschappen en gewesten sinds 2011 overleg. Dit heeft ertoe geleid dat twee ontwerpen van samenwerkingsakkoorden al in ruime mate zijn uitgewerkt, het ene samenwerkingsakkoord over het uitwisselen van fiscale inlichtingen en het andere akkoord over wederzijdse invorderingsbijstand. Het is de ambitie van de Vlaamse Regering dat beide samenwerkingsakkoorden samen met de gemengde belastingverdragen die nu al zijn ondertekend, in werking zouden treden.

Wat de suggestie van de Raad van State betreft tot aanvulling van het ontwerp van decreet over het sanctioneren van de weigering tot medewerking aan een fiscaal onderzoek, acht de Vlaamse Regering zulke aanvulling overbodig. Navraag leert dat op federaal niveau evenmin strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen worden opgenomen in de instemmingswetten. De reden hiervoor is dat de belastingadministratie voor het verkrijgen van de nodige informatie in principe gebruikmaakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien in het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB, 1992, hoofdstuk III. Onderzoek en controle, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de belastingen). Dit betekent dat bij een gebrek aan, of een gemis van medewerking de belastingadministratie de strafrechtelijke en administratieve sancties kan opleggen die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen ter zake (WIB, 1992, hoofdstuk X. Strafbepalingen, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de belastingen), alsook in het Strafwetboek (artikelen 220-224). Dit geldt ook voor de onroerende voorhef-

ting die door het WIB van 1992 wordt geregeld. Voor de eigenlijke gewestbelastingen, die op leegstand bijvoorbeeld, worden in het decreet ter zake enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet zijn geregeld, worden de regels van het WIB van 1992 mutatis mutandis steevast van toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die de Vlaamse overheid zelf al int, bijvoorbeeld de verkeersbelasting en de belasting op inverkeerstelling, opgenomen in het Wetboek van de met Inkomstenbelastingen Gelijkgestelde Belastingen (WIGB), worden in artikel 2 van het WIGB een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB 1992 van toepassing verklaard.

4. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Het dagelijks bestuur van de SERV besliste tijdens zijn vergadering van 17 oktober 2012 om geen advies uit te brengen wegens de beperkte sociaal-economische impact voor Vlaanderen. De Raad van de SERV heeft deze beslissing op 12 december 2012 bekrachtigd. De Vlaamse Regering meent dat met deze beslissing is voldaan aan de voorwaarden van het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Japan,
tot het vermijden van dubbele belasting
inzake belastingen naar het inkomen, en het protocol,
ondertekend te Tokio op 28 maart 1968, zoals gewijzigd door
de protocollen van 9 november 1988 en 26 januari 2010,
2° het protocol tot wijziging van de onder 1° vermelde overeenkomst,
ondertekend te Brussel op 9 november 1988,
3° het protocol tot wijziging van de onder 1° vermelde overeenkomst,
zoals gewijzigd, ondertekend te Brussel op 26 januari 2010**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Japan tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen, en het protocol, ondertekend te Tokio op 28 maart 1968, zoals gewijzigd door het protocol, ondertekend te Brussel op 9 november 1988 en het protocol, ondertekend te Brussel op 26 januari 2010;

2° het protocol tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Japan tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen, ondertekend te Brussel op 9 november 1988;

3° het protocol tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Japan tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen, zoals gewijzigd, ondertekend te Brussel op 26 januari 2010.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

- 1° de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Japan tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen, ondertekend te Tokio op 28 maart 1968, zoals gewijzigd door het Protocol van 9 november 1988, en door het Protocol van 26 januari 2010;
- 2° het Protocol, ondertekend te Brussel op 26 januari 2010, tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Japan tot het vermijden van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen.

Brussel, 22 maart 2013.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS